

HARLEQUIN®

Kingitused.

029
MAI

Sara Craven

TALTSUTAMATU
NEITSI

Sara Craven
HIS UNTAMED INNOCENT
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Sara Craven.

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises
Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud
Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E05223111
ISBN 978-9949-25-049-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Öeldakse, et ainsad kindlad asjad elus on surm ja mak-
sud, mõtles Marin Wade, kui käsna üles tõstis ja imeliselt
sooja, lõhnavat vett oma õlgadele ja rindadele pigistas.
Aga üks asi oli veel kindel – niipea, kui sa ronid kuuma ja
kaua igatsetud vannivette, hakkab telefon helisema.

Täpselt nagu nüüd.

Kuid vahelduseks ei pidanud ta vandudes vannist välja
ronima ja kätt rätiku järele sirutama, et telefoni kutsele
vastata, sest – oh rõõmu, oh õndsust – see ei olnud tema
telefon.

Kes iganes teisel pool toru oli, võis automaatvastajaga
rääkida.

See võis muidugi olla Lynne, kes helistas, et kontrol-
lida, kas ta on end kenasti sisse seadnud, aga sel juhul
jätaks ka tema teate. Hiljem, kui Marin on vannis käinud
ja söönud, helistab ta tagasi ja tänab kasuõde taas kord
selle eest, et too oli talle seda ajutist pelgupaika pakku-
nud, esitades nii vähe küsimusi. Vähemalt seni, mõtles
naine irooniliselt.

Lynne oli temast kolm aastat vanem ning pärast seda,
kui nende vanemad olid Portugalis ühe golfiraja äärde
pensionipõlve pidama asunud, oli ta vanema õe rolli kohe
väga tõsiselt võtma hakanud. Niisiis, kui Lynne püha-
päeva õhtul naaseb, tahab ta teada, miks Marini unelmate
töökoht oli enneaegselt oma lõpu leidnud.

Ja selleks ajaks on ehk hea, kui on keegi, kellele kogu sellest vastikust segadusest pihtida.

Sest varsti tunneb Marin kõigele sellele mõeldes end paremini. Kui ta saab üle väsimusest ja viimase kahekümne nelja tunni kaosest ning suudab selgelt mõelda, on kogu nädalavahetus tema päralt, et hakata plaane pidama ja ellu positiivselt suhtuma, selle asemel et tunda soovi hundi kombel ulguda.

Muidugi peab ta esmaspäevani ootama, et välja uurida, kas tal on veel agentuuris töökoht olemas, või oli tööandja varasem ähvardus lasta ta vallandada ellu viidud, mõtles Marin õnnetult. Aga vähemalt saab ta uut elukohta otsima hakata, kuni tema enda korter taas vabastatakse.

Mitte et siin ei oleks imeilus olnud. Lynne oli talle öelnud, et ta võib jääda nii kauaks, kui soovib, aga Marinil oli vaja nii ruttu kui võimalik kindlalt kahel jalal seista ning end taas koguda.

Marin vaatas peaaegu aukartlikult ringi. Ainuüksi selle vannitoa nimel tasus surra, mõtles ta. Õrnad helesinised kahhelkivid tekitasid kujutluspildi, et hulbid mõnes soojas kauges meres. Kui sellele lisada avar elutuba kõrge-
mal asetseva sööginurgaga, viimase peal köök ja kaks elegantselt sisustatud magamistuba, siis oli see kõige lähem asi luksuses elamisele, mida Marin tõenäoliselt kunagi kogeda sai.

Kuid sellest ei saanud ta päris hästi aru, kuidas Lynne'il oli küll võimalik seesugust luksuslikku kohta endale lubada.

Tema kasuõde oli muidugi isiklik assistent Jake Radley-Smithile, ühe Ühendkuningriigi edukaima finantsalal tegutseva suhtekorraldusfirma juhatajale, aga ta pidi ikka ropult teenima, et sellises majas kas või kapiruumi üürida.

Kuigi Marin seda kõike nautis, tundis ta sellegipoollest end pisut rahunutult, teades, kui tavaline Lynne'i eelmine korter oli olnud.

Kui ta poleks teadnud, et Lynne on sügavalt armunud Mike'i ning hetkel mehega teel Kenti, et Mike'i vanematega kohtuda, oleks Marin võib-olla isegi mõelnud, millist „isiklikku abi” kasuõde oma edukale bossile tegelikult osutab ja kas see korter on tasu osutatud teenete eest.

Ilmselt küll, mõtles Marin endamisi grimassi tehes. Kõik ei ole ühe vitsaga löödud.

Ta nõjatus vastu vanni polsterdatud peatuge, sulges silmad ning mõtles, millise kohutava pöörde tema elu oli teinud. Kõige hullem oli, et ta polnud seda ette näinud. Mis tegi temast ilmselt kõige suurema ja naiivsema idioodi, kes maamunal ringi kõnnib.

Samuti oli rumal nõustuda enda ära olles oma korterit lühiajaliselt välja üürima, aga tagantjärele olid kõik targad, ning töökoht, mida talle oli menuka romantiliste romaanide autori Adela Masoni juures pakutud, pidi vähemalt kuueks kuuks tagatud olema, nii et toona oli see küllalt turvaline samm tundunud.

„Tema tavapärase sekretär peab pisut aega maha võtma, kuna tema eakas ema läheb varsti raskele operatsioonile ja vajab pärast seda palju hoolitsust,” oli Marini

ülemus Wendy Ingram talle öelnud. „Preili Mason teeb Londonis uurimistööd ja läheb seejärel Edela-Prantsusmaale oma majja raamatut kirjutama, nii et ta tahab, et keegi selle augu täidaks.” Wendy oli huuled kokku surunud. „Tuleb välja, et meid soovitati talle, aga talle pole kerge meele järele olla.”

„Adela Mason,” oli Marin korranud, rohekaspruunid silmad säramas. „Ma ei suuda seda uskuda. Ta on suurepärane kirjanik. Ma olen tema suurim austaja.”

„Mistõttu ma soovitasingi sind, kuigi kahtlustan, et sa oled liiga noor. Aga ta ütles juba Naomile ja Lornale ei ning tahab enda sõnul kedagi *sümpaatset*,” oli Wendy turtsatanud. „Aga ära kaota oma sooje tundeid tema kui kirjaniku vastu,” lisas naine mornilt. „Sul võib tema uue raamatu nägemisest süda pahaks minna juba enne, kui see on valmis saanud. Ma uurisin tema kohta internetist ning nägin üht ajakirjas ilmunud intervjuud. Tuleb välja, et ta kirjutab käsitsi, erilisele paberile, erilise sulepeaga. Sina pead mustandid arvutisse toksima, et ta saaks parandusi teha, ja neid esialgseid visandeid võib lausa kümme olla.”

Wendy vaikis hetkeks. „Sa hakkad ka palju asju ette tooma ja tassima, sekretäriks olemine on vaid osa tööst. Ta otsib üht naist, kes kujutaks endast kogu teenindussektorit, ja sa teeniksid välja iga sendi, mis ta sulle maksab. Aga kuna ta alles hiljuti uuesti abiellus, säästetakse sind vähemalt sellest, et pead talle viima tassikese eritellimusel valmistatud kakaod, mida talle meeldib enne magamaminekut juua.”

„Võimaluse eest Adela Masoni juures töötada nopiksin ma ehk isegi kakaoube,” kinnitas Marin talle juubeldades. „Pole probleemi.”

„Aga vestluse edukalt läbimine võib olla,” hoiatas Wendy.

Adela Mason oli tol õhtul osalenud telemängus, tumedad juuksed rangelt lõuani lõigatud ja tulipunane kleit kadestamisväärt figuurist viimast võtmas. Ta oli olnud särav ja elav, mänglevalt võitnud ning teiste mängijate kiidusõnad pealtnäha tagasihoidlikkusega vastu võtnud.

Aga tema naeratuses ja pealiigutuses oli siiski olnud midagi, millega taheti lihtsalt neile kõigile meelde tuletada, et ta oli saates ka kõige rohkem raha teeninud.

Miks peaks see mind muretsema panema? oli Marin endalt küsinud. *Minust ei saa talle mingisugust rivaali, riigan tema beaks vaid tööd teha – tähendab, kui ma üldse vestluse edukalt läbin.*

Ent kuidagi, endalegi üllatuseks, oli ta seda teinud.

„Teis näib peituvat midagi palju enamat kui teistes kandidaatides,” oli Mason talle öelnud, mängides suure teemandiga abielusõrmuse sõrmes. „Üks neist jättis mulje, nagu ta poleks elu sees ühtegi raamatut läbi lugenud, ja teine oli lihtsalt... ebasobiv.” Ta takseeris Marinit, silmitsedes tema saledat keha, näo eest paelaga kuklale seotud helepruune juukseid, kahvatut, kreemikat nahka ja silmatorkamatuid, mitte eriti tähelepanuväärseid näojooni, ning noogutas. „Jah, kui teie trükkimisoskused on tase-mel, arvan, et saate väga hästi hakkama.”

Naine oli hetkeks vaikinud. „Ma plaanin järgmisel nädalal Evrier sur Tarn'i sõita. Eeldan, et teil on võima-

lik minuga kaasa tulla. Betsy broneeris kõik peatuskohad, enne kui ta Florence Nightingale'i mängima läks, aga kui mingeid raskusi ette tuleb, siis ootan, et teie need lahendaksite.”

Marinile oleks meeldinud mitte kuulda seda üsna kalki märkust oma eelkäija pihta, aga ta oli naeratanud ning nõustunud, et igasugune probleemide lahendamine sobib kenasti tema tööülesannete hulka.

Teadmata, et vähem kui kuu aja pärast peab ta enda lähituleviku pärast muretsema.

Nii, mõtles naine kerge ärritusega, jälle see neetud telefon.

„Inimesed teavad, et ma olen eemal,” oli Lynne talle lahkudes öelnud, lisades irooniliselt, „ja ma jätsin Radile ka kirjaliku teate, nii et sind ei tohiks keegi tülitada.”

Aga asjad ei läinud nii. Keegi või rohkem kui üks inimene oli ilmselgelt sellest sõelast läbi pääsenud.

„Palun jätke teade pärast helisignaali,” soovitas Marin tundmatule helistajale laulval häälel, enne kui lisas vanni veel pisut kuuma vett ja paar tilka lõhnavat õli ning vajus sügavamale selle lohutavasse sügavusse.

Kindlasti on väga tore, mõtiskles ta nukralt, olla nii võrd nõutud, omada sõpru, kes pidevalt helistavad, et teha ettepanek minna kinno, sööma või kas või paari kokteili jooma.

Ja omada kedagi Mike'i-sugust...

Ilmselt eelkõige just seda, tunnistas Marin. Sest nüüd, kahekümneselt, ei olnud ta veel kordagi kogunud midagi, mis meenutaks ligilähedaseltki tõsist suhet mõne mehega.

Teisest küljest ei olnud ta kohe kindlasti Meesteta-Marin. Ta oli pärast Londonisse saabumist väljas käinud, loomulikult oli, tavaliselt neljase kambana teiste agentuuris töötavate tüdrukutega. Mõnikord oli kutt, kellega ta oli õhtul koos olnud, tahtnud temaga veel kohtuda. Mõnikord.

Aga tõtt-öelda polnud tal sellest kunagi midagi, kui ta nende meestega uuesti kokku ei saanud.

Marin tunnistas ise esimesena, et on häbelik ja tal on raske teiste seltskonnas särada, et ta ei oska flirtida ega kaasa lüüa naljatlevates vestlustes, mille käigus öeldi asju, mis tähendasid midagi hoopis muud. Et ta ei suuda eluilmaski ette kujutada, et teda saab tõmmata sellisesse vabameelsesesse intiimsuhtesse, mis näis neil päevil nii tavaline olevat.

Mitte et ta oleks seda päris maha laitnud. Polnud tema asi, mida inimesed pärast põgusat tutvust tegid. Marin teadis lihtsalt, et see ei ole tema jaoks, et tema ei saa oma piiranguid nii kergesti kõrvale heita. Tõenäoliselt teadsid seda ka mehed, kellega ta kokku puutus, ja nad otsustasid ajada taga tüdruku, kes vähem takistusid seadsid.

„Kas ma olen sinu arvates imelik?“ oli Marin kord Lynne'ilt murelikult küsinud, aga too oli vaid naernud.

„Ei, kullake, ma arvan, et sul on põhimõtted ja sa pead väga sügavalt armuma, enne kui tunned kiusatust need hüljata. Ja selles ei ole mitte midagi imelikku, nii et ära piina end selle mõttega.“

See mälestus pani Marini naeratama. Lynne mõjus talle nii hästi, mõtles naine tänulikult, ta oli niivõrd soe ja seltsiv,

nagu tema isa, Derek Fanshawe, kes oli kuue aasta eest Marini emaga kohtunud ja temasse armunud.

Ja täiesti erinev tema enda isast, kes oli olnud vaikne, kuid südamlilik mees, mõtles Marin. Tema lapsepõlv oli olnud turvaline ja mugav vanemate õnneliku abielu kaitsva katuse all.

Clive Wade oli olnud edukas advokaat, kelle erialaks olid õnnetul kombel lahutused ning kes teatas, et iga juhtum, mis tema laualt läbi käis, pani teda omaenda elu eest õnne tänama.

Ja ta oli seda teinud selle päevani, mil ta oli kohtusaali ukse taga kokku kukkunud ja kohutavalt äkki surnud nõrga südame tõttu, mille olemasolu keegi polnud kunagi kahtlustanud, muutes Marini naeratava, särasilmse ema halli näoga kummituseks, kes ei suutnud niivõrd laastavat kaotust mõista.

Ema vaatas tühja pilguga otsa inimestele, kes ütlesid, et vähemalt ei ole tal rahaprobleeme. Et Clive oli hästi teeninud ja arukalt investeerinud. Ja et ta peaks hüpoteegi all oleva maja koos kõigi mälestustega maha müüma ja edasi liikuma.

Aga kulus kolm aastat, enne kui üks sõber, kes töötas samas heategevuskaupluses, kus Barbara Wade enamiku oma hommikutest veetis, oli veennud teda minema kaasa luksuslikule reisile Norra fjordidesse. Derek Fanshawe, suur, varma naeratusega mees, oli esimesel õhtul nende lauda istuma pandud, ning enne kruiisi lõppu ei tundnud Barbara omaenda üllatuseks enam süüd selle pärast, et ta mehe sarmi ja pulbitseva lahkuse peale sulas. Tegelikult

ta mõistis, et hakkab Derekist puudust tundma rohkem, kui oli võimalikuks pidanud.

Avastamaks vaid, et mees ei olnud valmis olema lihtsalt mälestus, mida naeratusega meenutada ja siis mõtetest heita. Et tütart kasvatav leskmees tahtis Barbarat veel näha ja lõpuks palus tal temaga uus elu rajada.

Marin mõistis, et neil oleks võinud väga palju probleeme tekkida. Uued pered ei hakanud väga sageli koos toimima ning alguses ei olnud ta tahtnud, et Derek talle meeldiks, mõeldes, et on nii isa mälestusele ebalojaalne.

Aga mees oli tema dilemmasse niivõrd mõistvalt ja tundlikult suhtunud, et oli võimatu talle mitte vähemalt poolele teele vastu minna. Ja nähes ema mehe kiindumuse paistel õitsele löömas, oli Marin õppinud peagi Derekit armastama ja teadis, et suudab nende abielu üle rõõmustada.

Samas kui Lynne'is oli ta leidnud mitte ainult õe, vaid ka sõbra. Nii et vaatamata hiljutistele sündmustele võis ka tema oma õnne tänada.

Kuigi telefon, mis taas kord nõudlikult kutsus, ei koolunud kohe kindlasti õnne hulka.

Marin kummardus oiates ettepoole, et lasta veel ära-voolutorust alla keerelda, astus siis paindlikult vannist välja, sirutas käe ühe koheva valge vannilina järele, mis ootas plaaditud vanniserval korralikus hunnikus ning mähkis selle sarongina enda ümber, pistes otsad rindade kohal serva alla.

Ta raputas juuksed valla, kammis sõrmedega niiskeid otsi ja paterdas siis paljajalu mööda koridori elutuppa.